

se žalovaná v přihlášce, ani za řízení o svém oddělném právu, nelze z toho dovozovati, že má nárok na kvotu jen z části své pohledávky, oddělným právem nekryté. Obmezení Šu 132 konk. ř. ohledně tak zvaných schodkových věřitelů nemá ve vyrovnávacím řízení místa, ježto vyrovnací řád má v této věci v §§ 10, 11, 39, 44 a 46 svá zvláštní ustanovení. Podle toho, co uvedeno, nelze tudíž mluvit o tom, že žalovaná pozbyla nároku na oddělené uspokojení ze zástavního (zadržovacího) práva k cenným papírům žalobcovým, protože toto své oddělné právo ani v přihlášce k vyrovnávacímu řízení, ani v řízení tom neuvedla, aniž lze mluvit o tom, že vyrovnací kvota patří žalované jen ze zbytku její pohledávky po odečtení cenných papírů žalobcových předmět odděleného práva žalované tvořících. Domáhá-li se žalobce rozsudku toto vyslovujícího, právem byl se svým žalobním nárokem nižšími soudy zamítnut. V tomto smyslu rozhodl již Nejvyšší soud ve více svých rozhodnutích a poukazuje se zejména na rozhodnutí sb. n. s. čís. 3420, 3852 a 3999.

Čís. 5585.

Nezáleží na tom, zda doložka domicilu nebyla na směnce v době, kdy ji přijatel podepsal, jen když se dostala na směnku s jeho souhlasem.

Předpis čl. 92 směnečného řádu nevztahuje se na protest pro neplacení, nýbrž pouze na jiné případy protestu.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1925, Rv I 2093/25.)

Směnečný platební příkaz proti přijateli směnky byl ponechán v platnosti soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Nezáleží na tom, zda doložka domicilu byla na směnce v době, kdy žalovaný podepsal směnku, jakmile jest zjištěno, že se doložka ta dostala na směnku na základě dohody stran, učiněné dne 24. března 1925, neboť za tohoto předpokladu nelze tvrditi, že byl domicil připojen bez vědomí a proti vůli žalovaného, jak tento namítal, a má se věc tak, jako kdyby doložka domicilu byla od počátku na směnce bývala. Právní omyl vidí dovolatel v tom, že prý odvolací soud oceňoval doložku domicilu jako pouhou změnu soudní příslušnosti, kdežto doložka taková mění podstatně nejen místo placení, nýbrž i ráz směnky, vyžadujíc vždy protestu k zachování práv i proti přijateli, a činíc směnku neplatnou, byla-li bez vědomí nebo proti vůli přijatele připojena až po vyplnění směnky. V tom směru má dovolatel zajisté pravdu, ale jeho vývody nemohou přivoditi rozhodnutí jiné, když jest zjištěno, že doložka domicilu byla připojena za jeho souhlasu, tedy nikoli bez jeho vědomí a proti jeho vůli, a když směnka byla řádně a včas protestována. To dovolatel ovšem popírá, ale neprávem. Připouští, že, ač byl ve směnce jako den splatnosti uveden 1. květen 1925, přece vzhledem k tomu, že to byl svátek (památný den), směnka dospěla k placení teprve dne 2. května 1925 (čl. 92 sm. ř.). Po-

dle čl. 41 sm. ř. bylo sice přípustno, protestovati směnku již tohoto dne, ale nebylo toho nezbytně potřebí, jen když se tak stalo nejpozději druhého dne všedního po dni platebním, t. j. po 2. květnu 1925. Ježto pak 3. května byla neděle, byl prvním dnem všedním 4. květen a druhým dnem všedním 5. květen 1925, a toho dne směnka skutečně byla protestována. Neprávem se žalovaný dovolává článku 92 sm. ř. Tam se sice stanoví, že připadá-li doba, ve které musí nejpozději býti žádáno za některý z úkonů tam uvedených, na neděli neb obecný svátek, nutno žádati za tento úkon v nejbližší na to den všední, a že ustanovení to platí také pro osvědčení protestu, ale vzhledem k tomu, že doba k osvědčení protestu pro neplacení výslovně a zvlášť upravena jest v článku 41, může čl. 92 míti na mysli jen jiné případy protestu (srv. podrobné vývody v Grünhutově knize »Wechselrecht« II. svazek, str. 395 pozn. 96).

Čís. 5586.

Pokud jest nemanželský otec povinen, by hradil náklady na naučení se českému jazyku (návštěva české obchodní školy) dítěti, jež absolvovalo německou obchodní školu.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1925, R II 354/25.)

Návrhu nemanželské dcery, by otec byl povinen platiti jí měsíčně 530 Kč po dobu návštěvy jednoho ročníku české obchodní školy, s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze upřítí oprávněnosti. Nejvyšší soud vyslovil v rozhodnutí vydaném v této poručenské věci dne 14. listopadu 1923, č. j. R II 431/23 názor, že snaha rodičů, vyučováním v užitečných vědomostech dáti základ k budoucímu blahu dětí a přivésti je tak daleko, aby byly s to, samy se vyživovati, spadá ještě do výchovy dětí a že děti, jimž se takového vyučování dostalo, jsou vychovány a nemohou od rodičů žádati další zaopatření. Nezletilá Aurelie Sch-ová navštěvovala ovšem dvouletou obchodní školu německou v Š., než posudkem ředitele této školy ze dne 23. června 1925, jakož i šetřením prvního soudu jest prokázáno, že absolvování této školy není dostatečným vychováním ve smyslu onoho rozhodnutí nejvyššího soudu, jelikož znalost českého jazyka jest pro velkou konkurenci uchazečů o místa nutná a žákyně uvedené školy, jež ovládají češtinu, dostávají rychle dobré místo a jsou většinou již také umístěny. Právem poukazuje první soudce k tomu, že k zajištění budoucnosti nezl. Aurelie Sch-ové, která českého jazyka z dostatek neovládá, jest potřebí, by navštěvovala ještě jeden ročník české obchodní školy v českém okolí, kde se ve stálém styku s tímto okolím naučí česky mluvíti. Názor rekursního soudu, že nezl. Aurelie Sch-ová je již dostatečně vychována, není tedy správný. Útraty, které byly spojeny s navštěvováním obchodní školy v Š., zůstaly by za nynějších hospodářských a ob-